

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 21/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., zastúpeného advokátom JUDr. Radimom Komkom, Advokátska kancelária, Hlavná 27, Prešov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2013 doručená sťažnosť F. K. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v spore o zaplatenie 428,57 € s príslušenstvom v konaní vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C/90/10. Žalobou zo 17. februára 2010 sa sťažovateľ domáhal zaplatenia požadovanej istiny a náhrady trov konania proti žalovanému ako odmeny za právne služby, ktoré mu poskytol ako obhajca v jeho trestnej veci právoplatne skončenej 28. januára 2004, pričom túto náhradu žalovanému vyfakturoval 1. októbra 2007. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 12 C/90/10-80 z 3. mája 2012 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľa z 21. júna 2012 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu a uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

3. Sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, ktorý *„si osvojil právne závery Okresného súdu... a prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Za začiatok premlčacej lehoty všeobecné súdy považovali deň, kedy bolo skončené trestné konanie vo veci. Odôvodnili to tým, že fakturovať odmenu som si mohol ja, sťažovateľ, hneď po právoplatnom skončení trestného konania v zmysle zákona o účtovníctve.“*

4. Predmetom (podstatou) posudzovanej veci je protichodnosť právneho názoru vo veci konajúcich všeobecných súdov, podľa ktorého *„právo na uplatnenie odmeny za právne zastupovanie žalovanému začalo... plynúť dňom právoplatného skončenia trestného konania, t. j. dňom 28. 1. 2004“* s právnym názorom sťažovateľa, podľa ktorého *„právo na uplatnenie nároku je odo dňa splatnosti vystavenej faktúry“*.

5. Podľa názoru sťažovateľa *„Okresný súd..., ani Krajský súd..., ktorý sa s právnymi závermi súdu I. stupňa v plnej miere stotožnil, nevysvetlili vo svojich rozhodnutiach, z akého dôvodu v prípade sťažovateľa nebol aplikovaný výklad relevantného ust. § 101 OZ používaný ustálenou súdnou praxou, ktorá považuje v záväzkových právnych vzťahoch*

za tento prvý deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, spravidla práve deň splatnosti pohľadávky a neodôvodnil a nevysvetlil, prečo nepostupoval v súlade so zákonným ustanovením zákona o advokácii a vyhlášky o odmeňovaní advokátov.

Mám zato, že všeobecné súdy vo svojom rozhodovaní sa riadili skutkovými závermi, ktoré boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi je to, že tieto sa natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že zásadne popreli ich účel a význam...“.

Krajskému súdu ďalej vytyka, že sa „náležite nevyporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní“, a preto jeho rozhodnutie „možno považovať za nepresvedčivé, nepreskúmateľné, arbitrárne...“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 4 a čl. 46 Ústavy SR a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 1. 8. 2013... rozhodol nálezom

1. Základné právo F. K. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu... 19 Co 133/2012 zo dňa 1. 8. 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu... 19 Co 133/2012 zo dňa 1. 8. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie...“.

7. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil (prvý) rozsudok okresného súdu č. k. 12 C/90/10-43 z 15. februára 2011 (ktorým sťažovateľovu žalobu zamietol); odvolanie sťažovateľa zo 6. apríla 2011; uznesenie krajského súdu č. k. 19 Co/46/2011-66 z 8. decembra 2011, ktorým zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, v ktorom „Úlohou súdu prvého stupňa... bude vypočúť oboch účastníkov konania... najmä k otázke, či bola medzi nimi uzavretá dohoda ohľadom času plnenia pohľadávky vyplývajúcej z príkaznej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Až po zistení uvedeného bude možné vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania a vo veci správne a spravodlivo rozhodnúť. Úlohou súdu bude ďalej náležite odôvodniť nové rozhodnutie vo veci tak, aby toto zodpovedalo ustanoveniam § 157 ods. 2 O. s. p.“,

rozsudok okresného súdu č. k. 12 C/90/10-80 z 3. mája 2012; odvolanie sťažovateľa z 21. júna 2012 a namietaný rozsudok sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013 (bod 6).

11. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

13. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou a dohovorom

garantovaných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu týkajúceho sa námietok uvedených v bodoch 3 až 5 a sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom... Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme a na základe zákona a za primeranú náhradu.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

16. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (pozri tiež body 3 až 5)] oboznámil

prvostupňové rozhodnutie, odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie žalovaného k nej. Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na verejnej tabuli súdu dňa 17. 07. 2013 zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť (§ 724 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v znení zmien a doplnkov, ďalej len OZ).

Príkazca je povinný poskytnúť príkazníkovi odmenu iba vtedy, ak bola dohodnutá alebo je obvyklá, najmä vzhľadom na povolanie príkazníka. Príkazca je povinný poskytnúť odmenu, aj keď výsledok nenastal, ibaže nezdar konania bol spôsobený porušením povinnosti príkazníka (§ 730 ods. 1, 2 citovaného OZ).

Ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 OZ).

Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka (§ 100 ods. 2 OZ).

Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 OZ).

Z vykonaného dokazovania a z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že medzi účastníkmi konania bola dňa 06. 05. 1999 písomne uzavretá príkazná zmluva, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému právnu pomoc v konaní vedenom na Okresnom súde... pod sp. zn. 1 T/66/99. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že žalovaný zálohu vo výške 5.000 Sk žalobcovi zložil. Po právoplatnom skončení veci dňa 28. 01. 2004 si žalobca svoj nárok voči žalovanému neuplatnil, odmenu vyfakturoval až dňa 01. 10. 2007. Následne žalobu na zaplatenie odmeny súdu doručil dňa 17. 02. 2010.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol z dôvodu uplatnenej námietky premlčania žalovaným. Aj odvolací súd je toho názoru, že medzi účastníkmi tohto konania nebola platne uzavretá dohoda týkajúca sa času úhrady za právne služby, teda času splnenia. Tak, ako správne súd prvého stupňa uvádza, v listine označenej ako „informácia“ spísaná dňa 06. 05. 1999, veta v znení „Troy obhajoby po vzájomnej dohode zaplatí po ich vyfaktúrovaní“, bola evidentne dopísaná následne, o čom svedčí rozdielne písmo a rozdielna farba textu v porovnaní so zvyšným textom. Jednoznačne ide o súkromnú listinu, ktorej pravosť bola spochybnená žalovaným, bolo úlohou žalobcu dôkaznými prostriedkami preukázať jej pravosť. Pravosť tejto listiny v celom rozsahu bolo možné preukázať napr. znaleckým dokazovaním, no takýto alebo iný návrh zo strany žalobcu podaný nebol. Správne preto súd prvého stupňa vychádzal z toho, že táto listina je nevierohodná čo sa týka textu poslednej vety, a preto správne ustálil, že nebolo preukázané, aby medzi účastníkmi konania bola uzavretá dohoda o čase splnenia tak, ako to tvrdil žalobca.

Odvolací súd dodáva, že z hľadiska splnenia dlhu majú význam dva termíny, a to časový moment, v ktorom dlžník môže najskôr plniť (splniteľnosť dlhu) a časový moment, v ktorom dlžník musí najneskoršie plniť (splatnosť dlhu). Uvedené časové momenty vyplývajú buď z výslovnej dohody strán, alebo z okolností, za ktorých záväzkový právny vzťah vznikol. Splatnosť záväzku nastala deň nasledujúci po uplynutí (najneskoršieho času splnenia dlhu). V tomto momente mal veriteľ po prvýkrát možnosť uplatniť svoje právo (pohľadávku) na súde (actio nala). Určenie času splatnosti pohľadávky má veľký význam aj z hľadiska premlčania pohľadávky.

Ustanovenie § 563 OZ sa vzťahuje na tie prípady, keď doba splnenia nie je určená žiadnym spôsobom. To znamená, že sa týka prípadov, keď splatnosť záväzku nebola dohodnutá (ani výslovne, ani mlčky), ďalej nevyplýva z povahy záväzku a neustanovujú ju ani právne predpisy, ani rozhodnutie súdu. V takom prípade má právo určiť čas splnenia dlhu veriteľ. Veriteľ teda môže kedykoľvek oznámiť dlžníkovi, že tento má plniť. Len čo veriteľ požiada dlžníka o plnenie, dlžník je povinný dlh splniť nasledujúci deň po oznámení, ktoré obsahuje výzvu na plnenie. Ak veriteľ vo výzve adresovanej dlžníkovi výslovne určí dobu splnenia (napr. do 5 dní), v takom prípade platí doba splnenia určená v tejto výzve veriteľa. Určenie času splnenia dlhu veriteľom znamená, že splniteľnosť a splatnosť dlhu

spadá do jedného časového momentu. Ak teda nebola určená lehota na splnenie, splatnosť dlhu nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Súdna prax v týchto prípadoch vychádza z toho, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t. j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu, napr. pri dlhu dojednaného na neurčitú dobu. Pre začiatok premlčacej doby je teda rozhodný deň nasledujúci po dni, keď došlo ku vzniku tohto právneho vzťahu. Veriteľ preto musí uplatniť svoje právo na plnenie najskôr do uplynutia premlčacej doby, pretože v opačnom prípade sa môže jeho právo premlčať a v prípade, ak dlžník vznesie námietku premlčania, nie je možné mu premlčané právo priznať. Ak teda veriteľ svoje právo na plnenie neuplatní najneskôr do uplynutia premlčacej doby, vystavuje sa nebezpečenstvu jeho premlčania.

Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 OZ. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou neplatnosti nemožno túto dobu zmeniť ani dohodou strán. Jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania, t. j. k zníženiu možnosti vynúteného splnenia práva. V ustanovení § 101 OZ je upravená všeobecná premlčacia doba, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neustanovuje osobitnú premlčaciu dobu. Všeobecná premlčacia doba ustanovená v zákone je v dĺžke troch rokov. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda akonáhle mohla byť dôvodne podaná žaloba (*actio nata*). Teda možnosť vykonať právo po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v momente, keď je právo žalovateľné. Všeobecná trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tento okamih je daný objektívne a nezávisí od subjektívnej okolnosti. V prípade, ak splatnosť dlhu nebola dohodnutá, a ani inak určená, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol.

Z vyššie uvedeného vyplynul záver, že premlčacia doba na uplatnenie odmeny za právne zastupovanie žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 1 T/66/99 začala žalobcovi plynúť dňom právoplatnosti veci, t. j. 28. 01. 2004. Dňom 28. 01. 2007 uplynula trojročná premlčacia doba. Ak žalobca vyfakturoval žalovanému svoj

nárok až dňa 01. 10. 2007 a žalobu podal na súd až 17. 02. 2010, urobil tak po lehote troch rokov, leda po uplynutí premlčacej doby. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčacia, súd prvého stupňa správne postupoval, keď návrh zamietol. Súd totiž má povinnosť prihliadať na vznesenú námietku premlčania. Premlčané právo po vznesenej námietke už nemôže priznať.

K odvolacím námietkam odvolací súd ešte dodáva, že nie je možné súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že rozsudok nie je riadne odôvodnený a že je arbitrárny. Z rozsudku sa dá jednoznačne zistiť, z akého dôvodu súd prvého stupňa žalobu zamietol, ako počítal uplynutie premlčacej doby a prečo neuveril tvrdeniu žalobcu, že medzi účastníkmi konania bola platne uzavretá dohoda o splatnosti záväzku.

Taktiež nie je možné súdu prvého stupňa vytknúť to, aby nerešpektoval názor Krajského súdu... vyslovený v prvom zrušujúcom rozhodnutí. Súdu prvého stupňa bolo zrušujúcim uznesením uložené vypočúť oboch účastníkov konania, najmä k otázke uzavretia dohody ohľadom času splnenia pohľadávky, ako aj vyhodnotiť vznesenú námietku premlčania. Tieto úlohy súd prvého stupňa splnil.

Odvolací súd ešte dodáva, že súhlasí s tvrdením odvolateľa, že dohody sú zmluvné strany povinné dodržiavať. Je to však iba v prípade, ak ide o platne uzavretú dohodu. Ak nie je preukázané, aby bola dohoda platná, nie je možné sa dožadovať plnenia z neexistujúcej alebo neplatnej dohody. Keďže v listine „Informácia“ nebol vyplnený žiaden bod v článku IV., nie je možné považovať za platne dohodnuté to, že neuhradenú odmenu je treba zaplatiť do 7 dní od obdržania faktúry. Iný relevantný dôkaz žalobca nepredložil na preukázanie svojho tvrdenia.

Taktiež nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu v odvolaní, že až po vyúčtovaní nákladov obhajoby mohol sa svojho nároku domáhať aj žalobou. Po právoplatnosti veci sp. zn. I T/66/99 už žalobca ako právny zástupca žalovaného v trestnom konaní mohol a mal vedieť, aké úkony v súvislosti s uvedeným trestným konaním v prospech žalovaného zrealizoval a na akú odmenu má nárok. Táto jeho vedomosť o výške odmeny a výdavkov nie je odôvodnená až odo dňa vyhotovenia vyúčtovania. Po právoplatnom skončení veci I T/66/99 už žalobcom neboli realizované žiadne úkony v prospech žalovaného v tejto trestnej veci.

Ak odvolateľ poukazoval v odvolaní na Nález III. ÚS 339/2010-31, nie na základe nehol bol pôvodný rozsudok Okresného súdu... č. k. 12 C/90/2010-43 zrušený uznesením Krajského súdu... č. k. 19 Co/46/2011-66. Tento nález bol v tomto rozhodnutí citovaný ako súčasť odvolania a týmto nálezom bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co/114/2009 zo dňa 14. 04. 2010.

Pre rozhodnutie v predmetnej právnej veci nie je rozhodujúce ani to, či bol alebo nebol dodržaný zákon o účtovníctve č. 431/2002 Z. z., lebo tento nerieši vzťah medzi účastníkmi konania.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa čo vo veci samej ako aj čo do trov konania postupom podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vo výrokoch vecne správny potvrdil.»

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené

účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 19 Co/133/2012 z 1. augusta 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 2 a čl. 20 ods. 4 ústavy pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným rozsudkom odvolacieho súdu a týmito základnými právami (pozri aj bod 14). Predmetom súdneho sporu sp. zn. 12 C/90/10 totiž nebolo preskúmavanie rozhodnutia

orgánu verejnej správy (konkrétne správneho orgánu) a posudzovaná vec sa netýkala vyvlastňovacieho konania, resp. núteného obmedzenia vlastníckeho práva.

22. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj keď je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania (koncentrovaným v jeho petite), považoval za dôvodné (keďže v sťažnosti je petit oddelený od ostatných jej častí, resp. nie je jednoznačne formulovaný) reagovať nad rámec petitu (bod 6.1 – návrh na rozhodnutie) aj na sťažovateľom v sťažnosti viackrát namietané porušenie ďalších práv (čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014